

LBRIS

We know
books

Ragnar Jónasson
Furtuna de zăpadă
Titlul original: *Vétramein*

Copyright © Ragnar Jónasson, 2020
Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS, Copenhagen.
Romanian edition published by arrangement with Agenția Literară Livia Stoia.
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2024 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JÓNASSON, RAGNAR

Furtuna de zăpadă / Ragnar Jónasson; trad. de George Arion Jr. -

București: Crime Scene Press, 2024

ISBN 978-630-6542-65-9
I. Arion, George, jr. (trad.)
821.113.3

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: GELU ISPAS
Bun de tipar: mai 2024
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ragnar Jónasson

Furtuna de zăpadă

traducere de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2024

Scriitorul islandez **Ragnar Jónasson** s-a născut în Reykjavík în 1976. Lucrează ca avocat și predă legislația privind dreptul de autor la Facultatea de Drept a Universității din Reykjavík. În trecut, a lucrat în televiziune și radio, chiar ca reporter pentru Radiodifuziunea Națională Islandeză. Înainte să-și înceapă cariera de scriitor, Ragnar a tradus în islandeză paisprezece romane ale Agathe Christie și a publicat mai multe povestiri scurte în reviste literare din Germania, Marea Britanie și Islanda.

Cărțile lui Ragnar s-au vândut în peste 4,3 milioane de exemplare în toată lumea, iar numărul e în continuă creștere. Ragnar a devenit bestseller #1 în Germania, Franța, Marea Britanie (Kindle) și Australia (tot Kindle). *Fata care a murit* este primul roman islandez care a intrat în lista de bestselleruri Sunday Times.

Cele două serii care l-au consacrat pe Ragnar sunt *Dark Iceland* (care îl are în centru pe tânărul Ari Thór) și *Hulda* (cu detectiva care poartă același nume). Drepturile pentru *Dark Iceland* s-au vândut deja în 30 de țări.

Ragnar a fondat în Islanda prima filială a Crime Writers' Association din afara Marii Britanii și e cofondator al festivalului internațional de literatură mystery & thriller Iceland Noir care a fost declarat în The Guardian „cel mai bun festival de literatură polițistă din lume”.

Locuiește în Reykjavík cu soția și cele două fiice.

JOIA MARE

1

– Poliția, inspectorul Ari Thór Arason la telefon.

Centralista de la urgențe intră direct în subiect:

– Tocmai am primit un apel din Siglufjörður. Tu ești agentul de serviciu în seara asta?

*

Noaptea și ziua erau cam totuna în Siglufjörður vara, când soarele abia dacă apunea. Era perioada preferată din an a lui Ari Thór. Nu mai erau decât două luni până atunci, iar el de-abia aștepta să sosească. Îi plăcea sentimentul de libertate infinită care venea odată cu ceasurile lungi ale zilei din nordul Islandei.

Era o diferență enormă față de întunericul și zăpada care în timpul iernii acopereau orașul ca o pătură.

Ari Thór era treaz când sună telefonul. Nu putea dormi, indiferent cât de tare încerca. Încă folosea dormitorul matrimonial din locuința de pe Eyrargata. Aceași cameră pe care o împărțise cu Kristín și Stefmir înainte ca ea și cel mic să se mute în Suedia.

Îi fusese greu să se adapteze când se mutase aici de la Reykjavík, dar viscoalele și zilele mohorâte nu-i mai provocau un sentiment de claustrofobie la fel de puternic. Acum abia dacă îi mai era dor de casă. În ultimii ani, Siglufjörður resimțise undele noului val de prosperitate care mătura sudul Islandei după sfârșitul crizei

financiare. Acum, turiști din toată lumea se îngrămădeau în fiecare vară în mica localitate. Chiar și iarna, lumea venea să se bucure de pârtiile de schi, majoritatea fiind oameni sosiți din alte părți ale Islandei. Paștele devenise o perioadă deosebit de populară pentru vizitatori, iar acum, în ajunul weekendului prelungit, părea că pârtiile vor fi din nou aglomerate.

De-acum Ari Thór avea peste treizeci de ani, dar simțea că viața i se întorsese de unde plecase. Locuia singur și abia dacă-și mai vedea fiul. Nu-și închipuia că va reuși să salveze ce-i mai rămăsese din relația cu Kristín. Epuizaseră toate opțiunile, cum s-ar spune.

Adevărul este că intraseră într-o rutină confortabilă, iar el era reticent să facă vreun lucru care să tulbure apele. Fusese promovat la gradul de inspector de poliție în Siglufjörður după ce ani întregi aspirase la postul respectiv, așa că acum el era șeful secției de poliție. La un moment dat urma să fie nevoit să hotărască dacă era mulțumit de ceea ce realizase. Știa că avea să-i fie greu să progreseze dacă rămânea în Siglufjörður – asta dacă voia să urce mai departe pe scara ierarhică în carieră. Problema nu era doar că ajunsese în cel mai înalt grad de la secția de poliție din mica localitate, ci faptul că, și dacă excela în rolul actual, nu exista prin apropiere niciun superior care să observe că face treabă bună.

Tómas, vechiul lui șef, plecase din Siglufjörður și se mutase în sud, acceptând un post la Reykjavík. De o vreme începuse să-l încurajeze pe Ari Thór să-i urmeze exemplul, îndemnându-l să-l anunțe dacă e pregătit să facă la fel, ca să pună o vorbă bună. Însă Ari Thór nu era convins că oferta mai era valabilă, pentru că trecuse multă vreme de când Tómas nu mai vorbise despre acea posibilitate. Și era foarte conștient că Tómas nu întinerea și că în scurtă vreme urma să fie în pragul pensionării. În curând, Ari Thór avea să-și piardă singurul susținător de la sediul poliției din

Reykjavík. Odată închisă ușa aceea, era posibil să rămână blocat în nord definitiv, indiferent dacă-i convenea sau nu.

Nedumerirea cu privire la viitorul său îi acapara gândurile lui Ari Thór în toiul nopții, iar momentul acela nu era vreo excepție. Dar când răsărea soarele, el reușea de fiecare dată să-și limpezească mintea, impunându-și să ia fiecare zi pe rând. Însă era conștient că ceasul ticăia. În scurtă vreme avea să fie nevoit să ia o hotărâre. Poate avea să decidă că se află exact unde voia, acolo, în Siglufjörður. Încă trebuia să se mai gândească serios asupra subiectului.

Însă nu urma să aibă răgaz în weekend-ul cu Paștile. Urma să fie prea ocupat să-l alinte pe micul Stefnir. Inima deja îi sărea câte o bătaie la gândul că o să-l revadă, chiar dacă numai câteva zile. Fiul lui împlinise trei ani de Crăciun, însă Ari Thór ratase toate festivitățile.

Șase luni mai înainte, Kristín se hotărâse să-și aprofundeze studiile medicale mergând la facultate în Suedia. Ari Thór nu avea ce să-i reproșeze. Islanda oferea pregătire excelentă în medicina generalistă, dar, asemenea multor medici, ea voia să devină specialist și venise în sfârșit momentul să nu mai amâne lucrurile și să-și urmeze ambiția, ceea ce însemna să studieze în străinătate. Când planurile Kristínei deveniseră limpezi, ea și Ari Thór discutaseră despre viitorul lui Stefnir în contextul mutării. Kristín sugerase să-l ia pe cel mic cu ea „la început”. Se puteau gândi la alte variante mai încolo. Promisese să-l aducă pe Stefnir înapoi în Islanda de Crăciun și de Paști, poate chiar mai des, iar Ari Thór plănuise să-și ia concediu în vară ca să-i viziteze în Suedia. El nu obiectase, în ciuda sentimentului puternic de groază care îl năpădise la gândul că urma să-și vadă fiul atât de rar. Voia să evite orice fel de conflict cu Kristín.

Ari Thór se perpeli în pat, încercând să găsească o poziție comodă. Ghemuit pe o parte, trase aer adânc în piept și îl scoase cu

un oftat prelung. Trebuia să doarmă. A doua zi – ba nu, chiar în ziua aceea, se corectă el – era joi, ultima zi de serviciu înainte de weekendul prelungit de Paști. Kristín și Stefmir trebuiau să sosească în aceeași seară.

Era aproape trei dimineața. Trecuseră mai bine de două ore de când se dusese la culcare și încă era treaz.

În cele din urmă se recunosc înfrânt și se ridică din pat.

Fir-ar să fie. Nu-și putea permite o noapte nedormită, nu acum, când trebuia să fie gata să se bucure de un weekend cu fiul lui. Însă starea de anxietate nu făcea decât să alimenteze focul insomniei, iar acum nici măcar nu se mai simțea obosit.

În dormitor nu era multă mobilă, cu excepția câtorva rafturi pline cu cărți vechi, pe care foștii proprietari nu se sinchiseră să le ia cu ei. Câteodată Ari Thór le răsfoise paginile, în general când încerca să adoarmă și avea nevoie de ceva care să-i distragă gândurile. Luă o carte de pe raft, aproape la întâmplare, și puse din nou capul pe pernă.

Oricât ar fi încercat, nu-și putea alunga o stare de neliniște față de weekend. Urma să lase pentru prima oară secția pe mâinile lui Ögmundur, un tânăr recrut care se mutase în nord și era la primul lui post. Ce îi lipsea din punct de vedere al experienței compensa mai mult decât suficient prin dorința de a învăța.

De când preluase funcția de inspector, Ari Thór fusese silit să se descurce cu suplinitori temporari și agenți transferați de la Ólafsfjörður sau Akureyri – niciodată aceeași persoană de la un caz la altul. Însă de curând primise aprobarea să angajeze un agent pentru un post cu normă întreagă. Interes fusese berechet, iar câțiva candidați chiar se puteau lăuda cu experiență din belșug, însă Ari Thór alese să meargă pe mâna tânărului acelaia proaspăt ieșit de pe băncile academiei.

În ciuda firilor diferite, Ögmundur îi amintea câteodată lui Ari Thór de sine însuși în tinerețe. Își amintea cum Tómas îi arătase

cum merg lucrurile prima dată când venise în Siglufjörður. Acum rolurile se inversaseră, Ari Thór fiind polițistul cu experiență care îi arăta tânărului său ucenic pașii. Trebuia să recunoască, însă, că îi fusese greu să construiască cu Ögmundur aceeași relație pe care o construisese Tómas cu el, în ciuda faptului că diferența de vârstă era mai mică.

După ce încercă o veșnicie să găsească somnul în paginile unei cărți, Ari Thór coborî pe treptele vechi și șubrede în bucătărie. Acolo își turnă un pahar cu apă și ronțai o bucată de pește uscat în timp ce răsfoia ziarul din ziua precedentă. N-ar fi trebuit să-și bată capul – nu era nimic nou, doar aceleași subiecte răsuflete. Numai prognoza meteo îi atrase cu adevărat atenția. Nu era grozavă. Se așteptau furtuni puternice în nord imediat după weekendul cu Paștile. Asta era problema cu iarna acolo, sus – nici nu ieșeau bine dintr-un viscol că trebuia să te pregătești de un altul.

Chiar nu-și permitea o noapte nedormită. N-ar fi rezistat peste zi.

Ari Thór era de serviciu dar, de cele mai multe ori, străzile micului oraș erau pustii peste noapte, iar secția de poliție devenea un refugiu liniștit. De obicei singurele apeluri erau despre bețivi care făceau prea multă gălăgie în drum spre casă.

Ari Thór se dusese în pat – dar era încă treaz – când sună telefonul.

– Un trecător a găsit în zăpadă ceva ce pare să fie cadavrul unei tinere. E pe drum o ambulanță, pentru orice eventualitate, îi comunică centralista pe un ton neutru.

Ari Thór își trase repede pe el uniformă, ținând telefonul la ureche cu umărul.

– Unde?

– Pe strada principală, Aðalgata.

– Cine a sunat?

- Îl cheamă Gudjón Helgason. A spus că rămâne acolo până vine poliția.

Numele nu-i suna cunoscut.

Două minute mai târziu, Ari Thór era complet echipat și pășea afară în noapte. Locuia chiar pe colțul cu strada principală, așa că avea să-i doar câteva clipe să ajungă până la locul respectiv pe jos. Era o noapte rece ca gheața, vântul nu sufla, iar stelele scânteiau pe cer. Aici, sus, natura era mereu sălbatică și neînfrănată, dar în perioada aceea a anului avea ceva nu doar mai întunecat, ci și cumva mai profund și mai distant.

Ari Thór ajunsese la fața locului în același timp cu ambulanța. Când coti pe Aðalgata, simți un fior pe șira spinării.

Pe marginea trotuarului o tânără zăcea într-o baltă de sânge, cu trupul contorsionat într-o poziție atât de nefirească încât era destul de limpede că se prăbușise de la mare înălțime. Nu era nevoie de un medic ca să-ți dai seama că era moartă. Părea că tot sângele îi cursese din cap. Craniul îi era, fără îndoială, fracturat.

Când se apropie de cadavru, Ari Thór își dădu seama că era chiar mai tânără decât i se păruse inițial – era posibil să aibă chiar mai puțin de douăzeci de ani. Trase aer în piept când îi văzu chipul.

O, Doamne!

Privirea îi era straniu de absentă, ochii larg deschiși, dar goi, de parcă ar fi privit în neant.

Ari Thór își dădu imediat seama că imaginea avea să-l bântuie pentru totdeauna.

2

Ari Thór nu era străin de plimbările fără țintă noaptea pe străzi. Nu conta dacă era toiuul verii sau miezul iernii – era o experiență magică să dai o raită pe străzi în timp ce nu era nimeni afară. Orașul părea mereu pașnic sub pătura tăcerii nocturne. Preț de o clipă avu sentimentul familiar că plutește pe o mare de calm, dar gravitatea situației i se întoarse în minte și spulberă acalmia.

Puținii oameni de la fața locului păreau că-i așteaptă ordinele, mai puțin medicul venit de la spital, care stătea deja ghemuit lângă trupul tinerei. În afară de medic, Ari Thór mai văzu doi paramedici și, în spatele lor, un bărbat care părea să aibă peste treizeci de ani, purta pufoaică și căciulă îmblănită și avea barbă – pesemne că era Gudjón, cel care sunase la urgențe.

Ari Thór simți că îngheață. Acum mai mult ca oricând era conștient de povara răspunderii de pe umerii lui. De când fusese promovat inspector, viața în Siglufjörður își urmase cursul obișnuit și lipsit de evenimente și, spre marea lui ușurare, nu se confruntase cu fărâdelegi majore. Zilele veneau și treceau cu o banalitate reconfortantă, poliția nefiind chemată să rezolve lucruri mai importante decât vreo reclamație despre consum de droguri, încălcări ale codului rutier sau gălăgie pe timpul nopții. Dar acum tânăra aceea fusese găsită moartă în mijlocul străzii principale. Ari Thór se uită din nou la ea înainte să-și ridice privirea ca să studieze împrejurimile.

Trupul fără viață zăcea pe trotuar în fața unei case cu etaj, cu lucarne în acoperiș, sugerând faptul că și podul era un spațiu

unde se putea locui. Primul gând al lui Ari Thór fu că tânăra căzuse de acolo – oricât de îngrozitor ar fi fost.

Medicul se ridică în picioare. O chema Baldvina și nu venise în Siglufjörður decât la începutul lui ianuarie. Medicii nu stăteau niciodată prea mult pe acolo. În ultimii ani rotația de la spital fusese intensă, medicii plecând unul după altul spre situații mai bune în locuri mai mari imediat ce apărea ocazia, sau continuându-și studiile, cum făcuse Kristín. Baldvina era un pic mai mică decât Ari Thór. Din puținele momente când drumurile li se intersectaseră, lui i se părea că e competentă.

– Cu siguranță e moartă, cel mai probabil de pe urma căderii, spuse Baldvina și se întoarse ca să privească spre acoperișul clădirii, anticipând întrebarea lui Ari Thór. Bănuiesc că a căzut de la balconul de acolo. Dar asta o să afli tu, bineînțeles. E în regulă dacă luăm trupul?

Ari Thór simți un nod în stomac. Era prima moarte violentă pe care trebuia s-o ancheteze în calitate de ofițer responsabil. Voia neapărat să facă lucrurile cum trebuie.

– Da, lasă-mă doar să fac niște poze mai întâi. Și va trebui să delimităm zona pentru ancheta criminalistică.

Ari Thór știa că avea să treacă o vreme până când criminaliștii puteau să ajungă în Siglufjörður, dar nu-i venea să o lasă pe biata tânără să zacă acolo în propriul ei sânge mai mult decât era nevoie. Era o chestiune de respect. Nu voia să lase cadavrul expus, în văzul tuturor. Era strada principală din oraș, iar soarele urma să răsară în curând. De asemenea, îl deranja și gândul că vreun curios trezit cu noaptea-n cap ar fi putut fi atras acolo de agitația neobișnuită și s-ar fi repezit să arunce o privire.

Ari Thór își folosi telefonul ca să facă niște poze de la locul faptei. Apoi îl sună pe Ögmundur ca să-l anunțe ce se întâmplase.

– Vreau să vii aici pe Aðalgata cât de repede poți.

– Da, ăă, sigur, răspunse subalternul lui pe jumătate adormit, după un scurt moment de ezitare.

Ögmundur se arătase o fire pozitivă și părea dornic să accepte orice provocare, deși, la drept vorbind, munca lui de până atunci nu fusese deosebit de solicitantă. Nu numai că fusese o iarnă lipsită de evenimente, dar Ari Thór îl și cruțase pe noul recrut de unele dintre sarcinile mai banale, preferând să-i dea voie să se acomodeze în ritmul lui. Cumva, însă, Ögmundur reușise deja să își facă în Siglufjörður mai mulți prieteni decât își făcuse Ari Thór în toți anii de când locuia acolo. Tânărul agent părea că reușește să obțină rapid încrederea celorlalți – evident, o însușire de dorit în meseria lui. Se dovedise și că Ögmundur jucase în naționala de fotbal a Islandei – la juniori, de fapt, dar pentru Ari Thór nu conta asta – și entuziasmul lui pentru acest sport, un subiect de conversație popular prin partea locului, îi permitea să intre ușor în vorbă cu ceilalți.

Ari Thór îi explică lui Ögmundur situația la telefon.

– Trebuie să fi căzut de la balcon, adăugă el. Încă nu știm dacă a fost un accident sau, ăă... s-a sinucis. Asta va trebui să aflăm. Și e esențial să ne mișcăm repede.

După ce primiră undă verde de la Ari Thór, paramedicii ridicară trupul fără viață al tinerei pe o targă și îl duseră în ambulanță, nelăsând în urmă decât o baltă roșie și sinistră pe trotuar, o amintire înspăimântătoare a întâmplării. La lumina unui felinar stradal și printre umbrele nopții, sângele părea aproape prea roșu ca să fie real. Preț de o clipă lui Ari Thór i se păru că se uită la un decor de teatru.

Acum se întoarse spre bărbatul care rămăsese până atunci în fundal, aproape nemișcat, cu capul plecat.

– Bună seara. Tu trebuie să fii Gudjón?

Bărbatul aprobă dând din cap înainte să murmure un „Da” ezitant.

– Eu sunt inspectorul Ari Thór Arason. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? Tu ai sunat la poliție?

– Da. Am sunat la urgențe, dar n-am prea știut ce să zic. Habar n-am ce s-a întâmplat.

Cuvintele păreau să-l lase fără suflu. Își freca barba neîncetat în timp ce vorbea, iar ochii îi fugeau dintr-o parte în alta, fără să-i întâlnească privirea lui Ari Thór.

Ari Thór ascultă și așteptă. Era prea devreme să se arunce direct în altă întrebare. Învățase din experiență că oamenii emoționați, cum părea să fie Gudjón, aveau tendința să umple ei singuri tăcerea.

– Eu doar, mă rog, doar am găsit-o așa, zăcând acolo. Întâi am crezut că a căzut. Că a alunecat și a căzut pe stradă, adică. M-am apropiat de ea și tocmai mă pregăteam s-o ajut să se ridice când am văzut... când mi-am dat seama că e moartă. Apoi am sunat la urgențe – imediat.

– Ai atins ceva? întrebă Ari Thór după o scurtă pauză.

– Nu... nu-mi amintesc. Poate am scuturat-o puțin ca să mă asigur, dar mi s-a părut foarte evident că era moartă.

Ari Thór încuviință dând din cap.

– Ai văzut pe altcineva în apropiere?

– Nu, nu mai era nimeni. Doar eu. A fost un șoc s-o văd cum zace acolo. Crezi că a sărit?

– În clipa asta e greu de spus, răspunse Ari Thór, apoi își continuă firul întrebărilor: Acum e patru dimineața, deci erai afară pe la trei și jumătate, corect?

– Da, da, așa e.

– De ce?

– Doar ieșisem să mă plimb.

– În toiul nopții?

Ari Thór ridică o sprânceană.

– Mi se pare că frigul mă înviorează. Cerul e senin, nici urmă de vânt, numai aerul proaspăt al mării, care să-ți umple plămâni... E o bucurie să colinzi străzile pe vremea asta.

Ari Thór nu era convins, deși, la drept vorbind, și el ieșea deseori să se plimbe după lăsarea întunericii – nu că ar fi avut de gând să recunoască asta față de Gudjón. Liniștea care se așternea pe străzi în toiul nopții avea ceva aparte. Liniștea aceea blestemată și înșelătoare...

– Și ziua, și noaptea?

– Prefer să mă plimb noaptea. E mai liniște. Îți alină sufletul mai bine.

– Locuiești în Siglufjörður?

Gudjón ezită.

– În clipa de față, da. Stau trei luni aici, am venit într-o tabără de creație.

– Și unde stai?

– La o casă de creație, nu departe de aici, pe faleză, chiar la marginea orașului.

– Ești aici de mult timp?

– Din ianuarie, răspunse Gudjón.

Acum parcă simțea frigul nopții. Părea să-l tulbure.

– Am înțeles, spuse Ari Thór și făcu o pauză. Ce disciplină?

– Cum adică?

– Ce disciplină artistică? Pictură, muzică...

– Pictură. Da, pictură. Mă rog, pictez și desenez. Poate ai văzut zilele trecute afișele pentru expoziția mea. Peisaje din Siglufjörður. Toate sunt de vânzare.

– Nu, cred că mi-au scăpat. O cunoști?

– Pe cine?

– Pe femeia moartă?

Gudjón se cutremură.

– Ce? Nu, bineînțeles că nu. Habar n-am cine e... pardon, era. De ce s-o fi cunoscut? Nu sunt de prin partea locului.

– Ce te face să crezi că ea era?

– Eu... ăă, de unde să știi? Nu înțeleg ce insinuezi. N-am făcut decât să chem poliția. N-am mai văzut-o niciodată pe tânăra asta.

– Gudjón, trebuie să recunoști că e un pic ciudat să colinzi străzile în miez de noapte.

– Sunt artist, pentru Dumnezeu! protestă el, de parcă ocupația aceea putea justifica tot felul de excentricități și păcate.

Respira sacadat, tresărea și îi era greu să lege cuvintele:

– Uite ce e, mă plimb noaptea pe stradă ca să-mi gădesc inspirația, apoi mă duc acasă și desenez. Peste zi dorm. Ești binevenit să... să vii să te uiți la lucrările mele, dacă vrei. Așa o să vezi că nu te mint.

– Deocamdată nu e nevoie, dar sunt convins că o să te contactez pe măsură ce înaintează ancheta, explică Ari Thór. Însă aș vrea să te rog să treci pe la secție mai târziu ca să îți luăm o declarație oficială.

Gudjón era vizibil reticent.

– Chiar e nevoie? N-am nimic de ascuns dar, ca să fiu foarte sincer, nu-mi doresc absolut deloc să fiu perpelit de poliție mai mult decât am fost deja.

Încă trăgându-și cu greu sufletul, adăugă:

– N-am făcut... nu mi-am făcut decât datoria de cetățean când am pus mâna pe telefon să vă sun, bine?

– Ascultă, o tânără – poate chiar încă adolescentă – a murit, iar tu ai găsit cadavrul. Trebuie să-ți luăm declarația în scopul investigației. Nu avem niciun motiv să credem că ai vreo legătură cu moartea ei.

Lui Ari Thór nu-i venea să-și îndulcească vorbele prea tare; tot nu era pe deplin mulțumit de explicația lui Gudjón.

– Sper sincer că n-o să acuzați un trecător nevinovat de vreo fărâdelege!

*

Gudjón încă sufla și pufăia când Ögmundur apărură de după colț pe Aðalgata la volanul micii lui Mazda roșii, o decapotabilă sport mai veche care încă întorcea capete. O mașină cu garda așa de joasă nu era deosebit de practică pe zăpadă, dar după câteva zile cu ploaie și temperaturi neobișnuit de ridicate străzile erau curate în noaptea aceea. Opri mașina vizavi și traversă până la Ari Thór și Gudjón.

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Am venit cât am putut de repede. Crezi că a sărit?

Ochii îi fugiră spre băltoaca de sânge, apoi sus, spre balconul de pe acoperiș.

– Mersi, apreciez, spuse Ari Thór. El e Gudjón Helgason. Ieșise la o plimbare nocturnă când a dat peste cadavru. L-am rugat să treacă pe la secție mai târziu. Când vine, ai putea să-i iei tu declarația, Ögmundur?

– Sigur, mă ocup.

Ögmundur zâmbi și întinse mâna.

– Salut, Gudjón. Eu sunt Ögmundur. Sunt polițist.

– Cam atât deocamdată. Ești liber să pleci. Mulțumim pentru cooperare.

Ari Thór îl concedie pe Gudjón cu un salut scurt din cap.

Atitudinea informală a lui Ögmundur când vorbea cu oameni de rând îl călca pe Ari Thór pe nervi, însă trebuia să admită că deseori le dezlega limba.

– Plimbare plăcută în continuare, adăugă el printre dinți.

Dat jos din pat în toiul nopții când și așa avea de recuperat somn, lui Ari Thór îi era greu să afișeze o expresie la fel de veselă ca a tânărului său boboc.

3

– Rămâi aici, zise Ari Thór. Vreau să suni la Criminalistică. Și stai cu ochii pe locul faptei până ajung ei, bine?

Ögmundur dădu absent din cap.

– Dacă inșiști... Dar nu înțeleg ce rost are. Vezi și tu că pe jos nu e decât sânge. Mai bine m-aș duce în clădire să fiu sigur că nu urcă nimeni pe balcon.

Ari Thór rămase ferm pe poziții.

– Doar stai cu ochii pe intrare, bine? O să intru și o să arunc o privire prin clădire.

Ușa era încuiată. Judecând după numărul de sonerii, vechea casă fusese împărțită în două apartamente – câte unul la fiecare etaj.

Ögmundur se uită peste umărul lui Ari Thór.

– Îi știi pe locatari?

– Nu, răspuse Ari Thór clătînând din cap.

Etichetele din dreptul soneriilor nu arătau decât că locatarii de la parter se numeau Jónína și Jóhann și că la etaj locuia un bărbat pe nume Bjarki.

Ari Thór încercă soneria de la parter. Nu trebui să aștepte mult înainte ca ușa să se deschidă cu un declic. În prag, la baza scării, apăru un bărbat în vârstă îmbrăcat în pijama și care părea cât se poate de treaz.

– Eu și soția mea te așteptam. Am urmărit ce s-a întâmplat afară, zise bărbatul cu un ușor tremur ezitant.

Evident, trebuie să fi stat pe întuneric, pentru că Ari Thór nu observase nicio lumină la ferestre.

– Deci, ce s-a întâmplat? Cine zăcea pe stradă? A murit?

– Pot să intru o clipă?

– Da, sigur, răspuse bărbatul întinzând o mână moale și umeză. Eu sunt Jóhann.

Ari Thór avu un presentiment neplăcut. Ceva nu i se părea în regulă. Îl urmă pe bărbat în apartamentul întunecos și, în living, văzu umbra unei femei stând pe canapea, lângă fereastra care dădea spre stradă. Proabil că era Jónína. Ea nu rosti niciun cuvânt când el se apropie.

Ari Thór preluă inițiativa.

– Îmi pare rău că vă deranjez. O tânără a murit aici în noaptea asta. Ați observat ceva?

– Nimic, răspuse Jóhann hotărât. Cine era?

– Încă nu știu. Poate aveți voi vreo idee. Locuiește vreo tânără sau vreo adolescentă în clădire?

– Nu, nu, doar Bjarki, la etaj, dar... câteodată le mai închiriază apartamentul unor străini pe Airy... of, Doamne, Jónína, cum îi spune?

Soția lui rămase tăcută. Amândoi păreau să aibă peste șaptezeci de ani. Ari Thór își dori să se poată consulta cu Tómas. Fostul lui șef cunoștea aproape pe toată lumea din oraș, știa unde locuiește fiecare și cine e înrudit cu cine.

– Credeți că e acasă în momentul ăsta?

Cei doi schimbară o privire.

– Nu cred, răspuse Jóhann. Vine și pleacă întruna. Petrece mult timp la Reykjavík, dar se trage de aici. Nu l-am mai văzut de vreo zi sau două.

Jónína deschise în sfârșit gura:

– Nu, nu e acasă.

Rosti cuvintele cu glas încet, dar ferm.

– Aș fi dat de el, sau măcar aș fi auzit dacă era aici.

– Nu poți vedea totul, draga mea. Doar nu avem de unde să știm cine vine și pleacă din clădire.

Cuvintele îi păreau poticnite, de parcă ar fi încercat să-i transmită soției sale un mesaj. Ari Thór privi pe fereastră și își dădu seama că de acolo era puțin probabil să vezi cine suna la sonerie.

– Când ai zis că era de aici te refereai la el sau la familia lui? întrebă Ari Thór.

– La el. E băiat de Siglufjörður, răspuse Jónína. Mi-l amintesc pe tatăl lui. Bjarki s-a născut aici, apoi familia s-a mutat, la fel ca mulți alții. După ce a dispărut heringul, n-a mai rămas cine știe ce de făcut pe-aici.

– Acum lumea vine înapoi și aduce iar viață în oraș, adăugă Jóhann.

– Noi nu am plecat niciodată, bineînțeles, adăugă Jónína în-crucșișându-și brațele la piept și încruntându-se, parcă dând semnalul că discuția se încheiase.

– Cum se urcă pe balcon? întrebă Ari Thór.

– Pe balcon? De ce ai vrea să știi asta?

Jóhann parcă uitase de ce venise poliția.

– Ah, da, desigur. Dă-mi voie să-ți arăt. În pod, lângă streășină, e o ușă. Pe vremuri, spațiul ăla era folosit mai mult decât acum. În casa asta au locuit bunicii lui Bjarki. Apoi a fost transformată în două apartamente și noi l-am cumpărat pe cel de la parter. Voiam să ne mutăm în ceva mai mic, înțelegi? Înainte să ne mutăm aici aveam o casă un pic mai departe de oraș, dar era foarte multă muncă s-o întreții să arate bine. În sfârșit, au transformat podul într-un spațiu comun pentru ambele apartamente, mai degrabă ca loc de depozitare decât ca mansardă. Iar noi nu urcăm niciodată în balcon. Jóninei îi e teribil de greu să urce scările. Și mă îndoiesc că Bjarki petrece prea mult timp acolo. Mereu e cu nasul îngropat în cărțile lui. E un tânăr pe cinste, adăugă Jóhann zâmbind.

Ari Thór avu iar sentimentul că era ceva ciudat la felul cum vorbea bărbatul. I se părea că Jóhann avea emoții și încerca să ascundă asta fiind deosebit de guraliv.

Jóhann se duse la intrarea în clădire și îi făcu semn lui Ari Thór să-l urmeze, apoi începu să urce treptele în pas de melc. Scara care scârțâia avea un anumit farmec de epocă. Scândurile uzate de timp aveau o nuanță ușor mai deschisă decât balustrada, care părea să fi avut o soartă mai bună de-a lungul anilor. Pereții erau acoperiți cu tapet bleu.

Când ajunse pe palier, Jóhann făcu o pauză să-și tragă sufletul și arată spre o ușă.

– Acolo locuiește istoricul.

– Bjarki? E istoric? întrebă Ari Thór.

– Face o cercetare pentru consiliul local despre locuitorii din Siglufjörður care au emigrat în America de Nord. Cred că primăria are niște bani cu care să se joace dacă poate finanța un proiect de genul ăsta. Economia trebuie să merge bine, bănuiesc, la cât se lucrează la drumuri, la câți turiști vin încoace și mai știu eu ce, bombăni Jóhann încercând să-și adune puterile și să atace următoarele trepte.

– Nu știam că locuitorii de aici au făcut parte dintr-un val de emigrație, recunosc Ari Thór.

– Se pare că vreo cincisprezece mii de islandezi din toată țara au plecat într-acolo la începutul secolului și mulți dintre ei au ajuns în Canada – în provincia Manitoba, parcă așa zicea Bjarki. Nu sunt vreun șoarece de bibliotecă, dar tot mi se pare un subiect interesant de cercetare, nu crezi? Bun, hai să pornim.

Își continuară drumul pe următorul rând de trepte, care se oprea brusc în dreptul unei uși închise, fără palier.

– Lasă-mă pe mine să deschid, spuse Ari Thór, dornic să prevină ca o persoană fără mănuși să contamineze din greșeală amprente care s-ar fi putut găsi pe clanță. Nu e încuriată, nu?

– Nu, niciodată nu e.

Ari Thór împinse ușor ușa și intră în vârful picioarelor în pod. La prima vedere, nimic nu părea nelalocul lui. Însă era cumplit de frig, iar Ari Thór își dădu seama în scurtă vreme de ce: ușa care dădea spre balcon era întredeschisă.

– Așteaptă aici, Jóhann, și nu atinge nimic, spuse el pe un ton autoritar.

Inspectă podul, fără să vadă nimic suspect. Nu existau semne de luptă, dar ușa lăsată întredeschisă sugera că de curând cineva fusese acolo. Cu băgare de seamă, păși afară și trase în piept aerul înghețat și sărat al zorilor. Priveliștea de pe acoperiș era fără îndoială impresionantă. Fără să vrea, se uită minunat la panorama munților, care încadrau orașul și fiordul de la picioarele lui.

Nici pe balcon nu era ceva suspect care să sară în ochi. Cele câteva zile dinainte, cu ploaia și temperaturile neobișnuit de blânde, topiseră zăpada care s-ar fi acumulat în mod normal, așadar nu existau urme care să confirme că tânăra chiar fusese acolo.

Ari Thór intră înapoi și îl găsi pe Jóhann în capul scării, unde îl lăsase.

– Camera asta va trebui sigilată, îi spuse. O să se ocupe agentul de jos. Să nu mai lăsați pe nimeni în clădire, bine?

Bătrânul încuviință dând din cap.

– Clădirea are ușă și în spate? întrebă Ari Thór.

– Da, recunosc Jóhann, care părea tot mai puțin în largul lui. Mă rog, duce în apartamentul lui Bjarki. Probabil e încuiată.

– Dar de acolo nu se poate ieși pe balcon, nu?

– Nu, doar dacă... Doar dacă ai trece prin apartamentul lui și ai veni înapoi, desigur.

– Scuză-mă, zise polițistul nerăbdător, trecând în viteză pe lângă Jóhann și coborând treptele până pe palierul de mai jos.

Bătu la ușa lui Bjarki.

Nu răspunse nimeni.

– Nu cred că e acasă, spuse Jóhann.

Ari Thór îl însoți la parter fără să mai spună ceva.

Jónína stătea în prag și îi aștepta.

– Acum o să vă las pe amândoi în pace, zise Ari Thór. Cu puțin noroc, o să reușiți să adormiți la loc.

Un gând îi trecu prin minte chiar când pășea afară.

– Ușa din față era încuiată când am ajuns eu aici. Așa stă me-reu?

– În ultima vreme, da. Dar în vremurile bune, niciodată.

– Prin urmare, dacă ea... Dacă tânăra a reușit să ajungă pe balcon, înseamnă că a avut o cheie de la clădire.

De astă dată, când cei doi vârstnici schimbară din nou o privire, Ari Thór deveni convins că îi ascundeau ceva. Așteptă și lăsă tăcerea să lucreze în locul lui.

– Ei bine, de fapt, cineva chiar a intrat pe ușă în noaptea asta, se bălbâi Jóhann reticent.

– Am înțeles, zise Ari Thór cu blândețe.

– Cineva a sunat la interfon și ne-a trezit. Se mai întâmplă uneori, la câte persoane noi stau aici. Jónína, soția mea... ea a deschis.

– E adevărat? se întoarse Ari Thór spre bătrână.

– Da, oftă ea, atât de încet încât abia o auzi. Evident că habar nu aveam că se va ajunge la asta...

– Ai reușit să vezi cine era la ușă?

Mai schimbară o privire, apoi Jóhann clătină din cap.

– Nu, dar trebuie să fi fost fata care a sărit, nu crezi?

– În clipa asta nu știm să locuiască nimeni în apartamentul de la etaj, dar nu ne dăm mereu seama..., adăugă Jónína. În plus, oricine a sunat la sonerie putea să fi intrat și să fi ieșit imediat, sau chiar să nu fi intrat deloc.

– Exact! sări Jóhann. Și sper... Uite ce e, biata mea Jónína nu mai are liniște de când a venit ambulanța. Niciunul dintre noi nu a mai reușit să adoarmă după ce a sunat soneria.

– Cât a trecut între momentul acela și sosirea ambulanței?